

Տարեկան գիւղը 10 բուբլ, կէս տարվանը 6 բուբլ.
Առանձին համարները 5 կոպէկով:

ՄԵՐԸ

Կամբագիքատունը բաց է առաջօտեան 10—2 ժամ
(Տացի կիրակի և տօն օրերից)

Յայտարարութիւն ըսդունվում է ամեն լեզուով:

Յայտաբարութիւնների համար վճար
իւրաքանչիւր բառին 2 կօպէկ,

ԲՈՎԱՆԴԱԿՈՒԹԻՒՆ

մարդ թէ փառքի սիրահար, ազգամալ թէ ազգութեան անտարքեր, ամենքը կրկնեցին. «տեսալորչակի թշնամի են ամենքը հայերին. հայերը ամենքից էլ աւելարժանաւոր էին. մինչդեռ ոչինչը ստացան. տեսար Անգլիայի խարդախութիւնը, տեսար այնինչի նենգութիւնը և այն»:

Եյսպիսի բացականչութիւննել
լավում էին հազար բերանից, Բռու
ֆօրի բանաստեղծական ափերու
բարձր տիբլօմասիայով պա-
րապողներից սկսած մինչև Կով-
կասի յետին հայաբնակ գիւղը
Այդ բարոյական բողոքը Եւրօ-
պայի անարդարութեան դէմ կա-
րելի է լսել նոյնպէս և այժմ, ե-
թէ մէկ հայ խօսելիս լինի միւ-
հայի հետ Եւրօպայի բաղաքակա-
նութեան վրա: Եհա՛ այսպիսի
դառը տրտունջների մէջ յանկարծ
փշովեց Հայաստանի գլխին մի-
աւելի մեծ թշուառութիւն բան

թէ Եւրօպայի նենգութիւն
նը. Հայաստանին վրահասաւ առ-
վը այնչափ սարսափելի կերպով
որ կրօնասէր հայը մոռացաւ ա-
մենը՝ մոռացաւ Աստուծուն և
անխնայ կերպով սկսեց քերթել

իր վերջնակ որդուն ու նորա մը-
սից խորոված խորվել իր համար....

Եշ պարզ է, որ բանը հասել է
այն տեղ որ ոչ ճերլինի կօնդրէսի
արարմունքը քննելու ժամանակ է
և ոչ էլ մտածելու թէ երբ կի-
րագործվի 61 յօդուածը: Բանը
հասել է այն տեղ որ պէտք է
միայն մտածել ի՞նչպէս անել որ
մինչև եկող տարի Հայաստանի
հողե վրա գոնէ մի հատ տկլոր,
բայց կենդանի հայ մնայ....

Մինչդեռ ի՞նչ ուզո՞ւմ էք տես-
նել թէ ինչպէս է զործում այն
ամբողջ նախիրը պերճախօս մար-
դիկների, որոնցից իւրաքանչեւրը
միշտ դել է խօսում աղջի վրա
մի հօսոր սական: Ուզո՞ւմ էք

տեպնել թէ ի՞նչ են անումնոքա,
որոնց լեզուն մի արշեն է, սիրտը
մի խորանարդի սաժեն, եթէ ըս-
կսես խօսել հայոց ապագայի մա-
սին, որոնցից իւրաքանչեւրը երա-
գում է ոչ թէ հասարակ գեր ու-

նենալու, այլ մինխատրութեան և
մարզպանութեան վրա իրաւունք
յայտնելու Տաճկահայատանի ին-
քնավարութեան ժամանակ.. Ու-
ղում էք ճանաչել նոցա, որպեսից
ամեն հասնողը հրապարակ ընկած,
գաղտփարի և ազգութեան կա-
րապետ է ձևացնում իրան, բայց
անտարբեր նայում է այն ժամա-
նակ, երբ Հայաստանի մէջ հայրը
որդուն է խաչում, մայրը աղջկան.
Եթէ ուզում էք ճանաչել այդ
հրէշաւոր կարապետներին՝ ե-
կէք օմիֆլիս....

Այս տեղ շատ լաւ կը տես-
նենք թէ որչափ են տանջվում
մարդիկ նոցա համար, որոնց ա-

Ե Ւ Ն Ա Ր

մեծ կորուստ իսկոյն պատկերացաւ նրանց աշք
առջե. մէկը, որ բարի ցանկութիւններով լի մ
երիտասարդ զօ՞ն գնաց իր անփորձութիւններին
միւսը, որ նրա կալանաւորութիւնը գուցէ երեա
կը հանէք և կը ոչնչացնէք այն խորհուրդը, որը
իրադրծելու համար նրանք ուվատել էին ամեն տե
սակ զօ՞նաբերութիւն:

չը յայտնեցին և դուրս եկան:

Սրգէն երեկոյ էք: Անսատունների նախիրը, բառանչելով, թռչկոտելով, դառնում էք արօտից բարձրացնելով փոյսու թանձր մառափուղ: Գիւղացիները նոյնպէս ուրախ, ծիծաղելով, և միմեւանհատ հանաբներ անելով, տուն էին դառնում զաշտացին աշխատութիւններից: Նրանցից ոչ չեն հստաքրքրվում, ոչ ոք չէք մտածում այն բանի մաս թէ ասս ունենալու համար:

կատարին էին երկու չարագործութիւններ,—մի երթասարդ կալանառված էր և մի աղջիկ անպատճած էր... երկուան էլ մի և նոյն մարդու ձեռքով, որ հայ անուն է Կրում, և հայոց ամբոխից յարդանք է վայելում...
—Գիւղացին, ասաց Վարդանը իր ընկերներին —մի տեսակ երեխայ է, միայն հասակը առած Տեսնում ես, երեխան զլորում է, ընկնում է գետին, զլուկը զլացում է պասին, նա այնքան ժամանակ լաց է վիճում, որքան զգում է ցաւը, իսկ երբ ցաւը անցաւ, նա բոլորը մոռանում է, որպէս թէ ոչինչ չէր պատահել, և կրկին սկսում է իր խաղը, կրկին սկսում է իր ծիծադրի...:

— Շատ զժուար է այսպիսի մեծ հրեխաների
հետ գործ ունենալը... աւելացրեց նաև — Դարեւու
մի և նոյն հարուածներն են ուտում, մի և նոյն
պատին են զիվցնում իրանց զլուխները, մի և նոյն
ցեխի մէջն են զլորվում, բայց ոչինչ չեն զգում
— այսօրվայ պատահածը վաղը մոռ անում են...
Դարձեալ ուրախ, դարձեալ անհոգ գործում են
աշխատում են, ամենելին չը մտածելով, թէ ուժ
համար են աշխատում, կամ ուրախ լինելու ինչ-
քան ունեն:

Ձշերք, իսկ նրանց մասին մտածողներին — ըլմեն-թերք»... Եկ դու պատմիր այդ գիւղացիներին, թէ այն երիտասարդը, որ գիշերը ձեզ այնքան խելացի խօսքերով բացատրում էր՝ մարդու անհատական իրաւունքը, խօսում էր, թէ Բնչ բան է աշխատանքը և Բնչով կարող է ապահովված լինել, — այժմ այն երիտասարդը կալանաւորված է, գուցէ էգուց նրան կախաղան կը բարձրացնին, — և դու բոլորից կը լսես մի և նոյն խօսքերը, թէ «Ամս խենթ էր»...

— Բայց ես մի բան եմ՝ մտածում, փոխեց Վարդանը իր խօսքը, — պ. Սակմանի մատութեան մէջ անպատճառ պէտք է խառն լինի Թօմաս էֆէնդու մատը:

— Ես էլ այսպէս եմ՝ մտածում, պատառիսանեց

— Պէտք է ստուգել, ասաց Վարդանը,
Արդէն ական էր միջնել՝ Ծերունիները և պա-
ռաւները դուրս էին դաշին երեկոյեան ժամկից:

Վարդանը իր լոգեաների հետ շտապում էին հեռանալ այդ գիւղից:

— Լաւ ասեղներ... Կոյն-կոյն թելեր... միրուն յուղուններ... Ասեղի եղաւ կազ չարջու ծանօթձայնր:

Նա դալիս էր փողոցի հակառակ կողմից, նոյն-
պէս օրօրվելով, նոյնպէս կալալով, որպէս տեսել
էր Վարդանը մի քանի օր առաջ, և ուսի վրա
շալակած ունէր ահադին արկզը, իսկ ձեռին
բռնած ունէր հաստ մահակը, որ Հերթովէսի
լախտի նմանութիւնն ունէր: Տեսնելով Վարդա-
նին իր ընկերների հետ, նա ասաց.

Ժամն է, էժան կը տամ։
— Ի՞նչ ունես, հարցրեց Վարդանը, մօտենալ ով
նրան։
— Ամեն բան ունեմ....պատասխանեց Հարչին և
արկ զը դրեց գետին։
Վարդանը, իբր թէ նայում էր նրա իրեղէն-
ները, աննկատելի կերպով սողցրուց շարչու ձեռ-
քը այս թղթի կտորը, որ գրել էր պ. Սալմանը,
և որ քանի բօայէ առաջ գտնվեցաւ վիւզացու օ-
դայի մէջ, ուր կալանառուել էին նրան։ Զարչին
խիստ ճարպիկ կերպով նայեց թղթի վրա, և հա-

—Այդ ես զիտեմ...
—Ի՞նչ պէտք է արած...
—Կը տեսնվենք և կը խօսենք...
—Ո՞րտեղ...
—Հեռացէք, ես ձեզ կը գտնեմ...
Խօսակցութիւնը անցաւ բոլորովին աննկատելի
կերպով՝ Հայրապետը և Ապօն, որ այնտեղ կանգ-

նած էին, ոչինչ չը լսեցին։
Զարչին կրկին շալակեց իր արկղը և սկսեց զի-
մել դէպի մի գիւղացու տուն, ինքն իրան խօսե-
լով.— Այսօր բաւական վաճառեցի, այժմ պէտք է
հանգստանալ...»

Նրանք անցան արհեստաւոր Պետրոսի գրնից,
այստեղ կանգնած էր զբացի Օհոն։ Հայ գիւղա-
ցիները, երբ նկատում են կրեկոյեան տարածամ
պահուն մի օստրական անցնում էր իրանց գրնից,
թէ ծանօթ լինէր և թէ անծանօթ, սովորութիւն
ունեն հրաւիրել նրան, ասեմով. Ճիւր եղբ քա. Այդ
հրաւիրը նրանք շատ գիւղացիներից լսեցին, և

